

Maria Vaida-Voevod
Umbra Îngerului

povestiri

DUPĂ VIZITA DE DIMINEAȚĂ

Petru părea să-și fi lipit privirea de piciorul grațios ce cobora treptele spiralate ale faimoasei clinici, la care venise spre a-și vizita mama. Pantoful ascuțit împungea aerul greu, apăsător într-un mod elegant precum poanta balerinei, în totul mersul celei ce cobora părea regal. Era fascinat. Ar fi trebuit să urce aceleași scări, salonul căutat era la primul nivel al clădirii, dar nu voia să rateze alternarea atât de grațioasă a tălpilor abia atingând vârful treptei. Nu știe de s-ar cuveni sau nu, dar era hotărât dacă nu s-o aplaude, măcar să-i zâmbească larg, admirativ, celei care îi încântase privirea. Încă o treaptă și încă una, totul se întâmpla nu numai într-un ritm așteptat ci și respectând, parcă, acordurile melodiei ce-i umplea auzul într-un mod ciudat, inexplicabil, dar plăcut urechii.

- O, dar sunteți o măiastră, doamnă sau domnișoară!

- Daiana pentru prieteni, pentru tine domnule Petru Prejbeanu, Scarlat, Daiana Scarlat.

- Ești încă supărată, nu-ți retrace mâna, te rog, nu ne-am văzut de-o veșnicie, dar nu te-am uitat o clipă, mă doare cumplit tot ceea ce ne-a îndepărtat unul de altul, dar mai ales acel avertisment atât de sumbru, aruncat printre dinți într-o stație de taximetru: nu vreau să te mai văd niciodată, auzi, niciodată, să nu te prind că vii la înmormântarea mea.

- Îmi amintesc, cum să nu, acele vorbe, pe mine însă nu mă mai dor de mult sunetele, am avut și am alte griji.

- Dar de ce mă rog să fi crezut că vei muri înaintea mea?

- Uite așa, aveam eu o premoniție, ai uitat, se vede, că intuițiile mele erau infailibile. Dar să nu fim caraghioși, mai, mai s-o dăm iar pe gâlceavă, hai mai bine să ne despărțim, de data aceasta uite îți întind mâna și-ți îngădui, ba chiar aș fi onorată să vii la înmormântarea mea.

- Nu ți-ai pierdut simțul umorului, e un semn nu doar de inteligență ci și de tinerețe, așa că mai ai de așteptat până să vină Caron cu barca lui. Apropo de barcă, ce-ai zice de o cafea pe malul lacului, nu te țin mult, promit, dar nici nu te pot lăsa să zbori spre nicăieri, fără să-mi spui că m-ai iertat. E încă devreme o voi vedea pe mama după vizita de dimineața, hai, te rog, nu mă poți refuza, nu ai dreptul să o faci.

- Iar începi cu ce pot face și ce nu, ai rămas același dictator, cum de te suportă ai tăi, câți nefericiți ai în preajmă?

- Două femei, soția mea și mama ce va coborâ peste câteva zile aceleși trepte ca și tine. Ce cauți în clinica aceasta a nesperanței?

- Analize de rutină, plicticoase și obositoare ca tot ceea ce se repetă.

- Dar e totul în ordine, nu?

- Da, nimic nou. Hai să schimbăm subiectul, am depășit perimetrul clinicii, liliacul e înflorit și privighetoarea nu e nici ea departe, poate tocmai în parcul de la marginea lacului unde, da, din câte-mi aduc aminte se bea cea mai aromată cafea. De dragul acelei senzații

de demult, ce-mi gâdilă și acum cerul gurii, accept invitația, te avertizez, însă, că voi sta cu ochii pe ceas, cineva mă așteaptă cu nerăbdare acasă. Pe tine, nu?

- Am convenit să rămân lângă mama câteva zile, orașul acesta îmi e total necunoscut, mie, deși vin foarte rar, îmi e într-un fel ciudat apropiat, dureros de apropiat, așa zice, dacă alăturarea acestor cuvinte nu ți se pare forțată.

- Nu, nu mi se pare.

Punct. Așa știa Daiana să întrerupă orice subiect, pe care nu-l dorea dezbătut. Nu s-a schimbat deloc, e la fel de autoritară și totuși cât de feminină, cât de senzuală chiar, își aminti dansul involuntar al picioarelor de pe scara clinicii și-i strânse mâna duios dar puternic, ca o recunoaștere, da palma-i vibra cald, dar oarecum reținut, Daiana nu vroia să-i dea drumul celeilalte, s-o descătușeze, să-și apropie amintirile, nu, nu voia. Își retrase mâna după o ezitare pe care Petru o simți ca pe un început de cedare. „Sunt foarte departe de iertare, dar nu renunț, nu și de data asta”.

Înaintau ca doi școlari chiulangii pe aleea largă, pietruită, ce ducea direct la micul debarcader.

- Ții minte, ți-a căzut șalul ce imita pielea leopardului în apă și l-ai lăsat acolo, îi stătea bine, ziceai, așa întins pe luciul apei, părea un șarpe uriaș, poate vreun fricos se mai și sperie, râdeai, mai știi întâmplarea, așa-i?

- Nu, n-o mai știu.

Miștea, desigur, fără niciun fel de remușcare. Petru trădase într-un fel inadmisibil, dacă acceptăm că există trădări ce pot fi explicate. Daiana ar fi preferat orice fel de scuze privind acea întâmplare, ce a făcut din ei doi, „inseparabili” cum aflaseră că erau porecliți în cerul lor de prieteni, două ființe aruncate mult înafara cercului, din care credeau că nu vor putea ieși niciodată. „Pregătești o evadare spectaculoasă”: glumea, când unul când celălalt, speriați ei înșiși de magnetul ce-i ținea atât de strâns legați. Dar uite că odgonul se dovedise o plasă vulnerabilă de păianjen, prin care Petru s-a strecurat prin primul ochi și la prima otheadă aruncată, așa, în joacă, de o străină, nici mai frumoasă, nici mai ochioasă, nici mai drăcoasă decât ea, pur și simplu o alta și Petru a urmat-o imediat fără a privi în urmă, dar mai ales fără vreo explicație. Nu vrea să-și amintească zilele, lunile, chiar anii, în care a fost nevoită a învăța să trăiască fără el. Și acum vine, după o veșnicie, să-i amintească de un șal, ce plutea pe luciul lacului, ce-i pasă ei de pielea leopardului, când năpârlise de atâtea ori spre a putea răbda tot ceea ce a urmat plecării lui. Acum are obrazul gros, precum pielea elefantului, vedeniile trecutului n-o tulbură, le lasă să-i treacă pe dinainte, fără emoții, fără tresăriri.

- Uite masa noastră e liberă. O fi vreun semn?

- E liber doar colțul încăperii unde ne așezam de obicei, masa e alta, mai modernă, mai funcțională, nici ea nu mai e aceeași.

- Doar mestecănul, uite-l, cu cele trei brațe crescute din trunchiul alb. Ții minte le-am dat și nume, păreau trei prunci înălțându-se din două trupuri noduroase pe veșnicie lipite unul de celălalt.

- Nimic nu e veșnic, securea l-a ocolit, dar știm noi până când?

- Ești tristă. Am impresia că doar politețea, proverbiala ta politețe, te-a îndemnat să-mi urmezi invitația, dacă vrei nu mai vorbim deloc, eu sunt bucuros că te pot privi, atât cât îmi îngădui, chiar și câteva secunde doar, în care să-ți spun: iartă-mă.

- Bine

- Pot să-ți explic totul.

- La ce ne-ar folosi?

- Poate m-ai putea înțelege.

- Și? Asta ți-ar mai ușura povara trădării.

Ori nici măcar nu te simți vinovat?! Ce importanță mai au toate acestea acum? Eu te-am uitat demult, te-am uitat definitiv, nu mai vreau să deschid răni, am altele noi, auzi străine, te-am uitat și dacă asta e vital pentru tine te-am și iertat pentru tot, acum aș vrea să plec, tu dacă vrei mai poți rămâne, te salut!

Se ridică hotărâtă să plece, a zăbovit doar o clipă cât să-i arunce o privire de rămas bun mesteacănului, apoi cu același pas de balerină și parcă fâlfâind cu pletele-i arămii, a dispărut. Părea să nici nu fi fost vreodată pe scaunul de alături, doar cafeaua, ce mai aromea în dimineața aceea de mai, vorbea despre fata tristă și mlădioasă, la fel de mlădioasă ca atunci, demult, când el îi cuprindea mijlocul, inel fierbinte, tremurător.

Sări de pe scaun ars de dorința reaprinsă, hotărât s-o ostoiască cu orice preț.

Zălogită în brațele bărbatului ce-i cuprindea strâns spatele, Daiana respira grăbit, cu mâna pavază în dreptul inimii, speriată de acest asalt neașteptat, tulburată, cu trupul zvâcnind spasmodic, cedând încet îmbrățișării cu umerii ușor tremurători în ritmul hohotelor abia scâncite.

- Nu te teme, Daiana, va fi bine.

Mergeau îmbrățișați, Petru îi mângâia părul, așa cum faci cu cei mici spre a le ogoi vreo dramă neînțeleasă și de neocolit, Daiana se sprijinea de el cu o anume disperare, i s-a părut bărbatului, se făcuse mică, avea nevoie de un scut, nu era atât de puternică pe cât s-ar fi dorit.

-Hai lângă mine, o rugă Petru deschizând portiera mașinii.

Daiana făcu întocmai. Nu vroia, ori nu mai avea putere să se împotrivească. Petru renunță să mai analizeze stările celei de lângă el, era acolo, aproape, era de ajuns. Enigmatică, greu de descifrat ca orice femeie adevărată, dar nicicând contradictorie, Daiana a intrat în viața lui brusc, aproape derutant. Zăcea pe o bancă în parc așteptând ora începerii unui spectacol, cu un ziar în față, deschis, încât aproape îi ascundea obrazul, când o tânără i-a bătut în foaia deschisă, ca într-un geam, solicitându-i un minut de atenție.

- Hei, bărbate, mi-ești dator cu o carte, știi tu care.

- A, da, una despre Egiptul antic, ți-o aduc mâine la facultate.

- Dar cum de ești singur?! Ți-a mers vestea de mare crai. Unde ți-e haremul?

- După cum vezi, simple bârfe, duc o viață de sihastru. Poate m-ar putea ajuta prietena ta să-mi depășesc timiditatea, să-mi umplu amara singurătate. Mă las ispitit, mă vrea cineva, adăugă privind cu înțeles către Daiana, destul de absentă i s-a părut lui Petru, deveni poate tocmai de aceea insistent. Hai încercă, nu-ți va părea rău.

- Daiana, ți-l prezint pe un bun amic al meu.

- Petru Prejbeanu.

Au întins mâinile unul spre celălalt în același timp și nu le-au mai desprins întreaga seară. Amica amândorura, înțelegând că se petrecea ceva neobișnuit, s-a îndepărtat zâmbind ușor ironic: „ia uite doi nebuni, și-a găsit sacul petecul, pa, vă las, nu uita de carte, Daiana ai grijă, domnul este, după cum ți-am spus, uns cu toate alifiile din lume”.

Spectacolul de teatru din seara aceea a fost unul de succes judecând după reacția celorlalți. L-au comentat și ei adesea.

-Aveai ochii umezi, păreau violeți, iar mâna îți vibra la fiecare strângere, în semiântuneric ai pletele negre, obrazul ți-e palid iar gâtul mai alungit decât obișnuit, sunt sigur că ești o lebădă neagră.

Apartamentul închiriat de Petru era până a doua zi doar a lui.

- Cum a fost, atunci, prima dată, mai știi?

- Demential!

- Eram doi nebuni, bolnavi unul de celălalt, știi ce spun cercetătorii, cei britanici desigur, că boala trece în trei-patru ani, pe noi ne-a ținut mai mult, ție ți-a trecut mai repede, erai vaccinat, eu mă molipsisem pentru prima dată, nu aveam anticorpi iar convalescența a fost una lungă de tot, am rămas cu cicatrici, vrei să ți le arăt?

Daiana întinse grațios, ca o lebădă, aripa stângă spre șofer. O tăietură prelungă, deasupra palmei, o brazdă ușor vineție îl făcu pe Petru să apese brusc frâna.

- N-am știut, îți jur, sunt un nemernic.

- Nu te contrazic.

- Vrei să ne întoarcem?

- Nu. De ce? Eu am rumegat atât de îndelung și de mărunț tot ceea ce s-a întâmplat, încât negrul din cerul gurii s-a făcut cenușiu, apoi alb, apoi roz, nu mai am umori, sper însă că umorul nu mi-a dispărut definitiv. A, iartă-mă, îți spun ce aveam de gând după ce răspund la telefon. „Sunt bine, totul e în ordine. Dacă am nevoie de ceva te sun eu. Știu. Pa.”

- Era el?

- Care el?

- Acel domn, Scarlat, soțul tău.

- Da, era soțul meu, un om bun și devotat, pe care nu-l merit.

- Tu meriți totul.

- M-ai reevaluat cumva? Altădată nu gândeai atât de profund.

- Eram tânăr și prost.

- Nici eu nu eram vreo înțeleaptă, dar credeam în tine, credeam în noi, inseparabili, gata, hai, am renunțat la cafeaua din parc tocmai spre a nu-mi stârni fantomele, lasă-le acolo, în trecut, voiam să-ți spun ceva înaintea apelului telefonic, aș vrea să ne ducem, dacă mai ții minte locul, la pajiștea cu grindina.

- Cum să nu, zbor într-acolo.

Daiana își întinse picioarele, și-și sprijini mai bine capul pe speteaza scaunului. Cerul era senin, norii erau departe, furtuna nu se întrezărea, cât despre grindină, poate doar într-un scenariu prost putea fi invocată. Ori poate că în iulie când totul arde. Stăteau îmbrățișați peste hainele așternute covor în iarba aspră, trupurile lor dogoreau, erau o singură ființă, una și nedespărțită. Flăcări păleau și se reaprindeau în urgia furtunii, stârnită

din senin, cotropind totul într-o secundă. Grindina verii rece, tăioasă ca piatra cioplită în lung le învăpăia simțurile până la incandescență.

- Doamne, cum mai trăznem a fum, îngrozitor ce îmbâcsiți eram.

- Ne-am descurcat și ne-am întors cu hainele uscate, îi răspunse pe un ton aproape triumfător Petru. Se gândea și el la acea zi, cu adevărat de neuitat.

- Eu mai am și azi cămașa ta în carouri.

- Ce culoare are?

- Carouri negre pe un fond albastru deschis.

- Eram în perioada albastră, mi-o recunosc.

- Am dormit în ea multe nopți, am dormit e un fel de a spune, au fost de fapt albe acele ceasuri, în care-ți spuneam multe, nimic de reprodus. Ai plecat în pripă, fără vreun cuvânt de rămas bun, te-ai întors doar pentru licență și nici atunci n-ai catadixit să mă cauți. Te-am prins eu, ca pe un hoț, pe când deschideai ușa unui taximetru. „La aeroport” – spuneai. Am mai apucat să-ți arunc în obraz vorbele pe care le-ai reprodus de dimineată, am fost mirată să constat că nu le-ai uitat.

- N-am uitat nimic, pune-mă la încercare.

- Spune-mi o propoziție din scrisoarea ce ți-am trimis-o de ziua ta, cred că, ba nu sunt sigură, a fost ultima misivă înaintea despărțirii.

- Sosit-a flăcăul, omul meu, demult într-o zi de octombrie rece, poate de acolo cuta îngândurării, cu ploaie, poate de acolo ochii umezi mereu, caldă poate, de acolo surâsul...

- Stop, stop, ajunge. Doamne cât de siropoasă mi se pare acum acea scrisoare, sau ce-o fi fost, n-am altă scuză decât desigur, împrejurarea că eram dusă cu pluta, îndrăgostită până peste urechi, am avut și alte ieșiri nesăbuite, așa-i, nu m-ar mira să aflu și despre alte, năstrușnicii ale fetei, ce eram cândva, oricum te avertizez că nu răspund pentru faptele tinerei de atunci, dar am plătit pentru ele, mi-am încheiat socotelile cu ea. Sunt însă total surprinsă că ai ținut minte acele vorbe, dacă nu cumva ai mai și improvizat, n-ar fi prima dată când trișezi.

- Nu facem întotdeauna doar ce vrem noi, Daiana!

- Gata, gata, nu vreau explicații, sunt tardive și inutile. La vreo cinci minute de mers, pe partea dreaptă a șoselei e un han cu păstrăvărie proprie. Ce zici?

- Nespus de tentant.

*

* *

- Ai încărunțit!

- Demult. Mă mir că n-ai observat până acum, sunt șocant de alb pentru anii mei

- Să-ți spun drept nu-mi prea venea să te privesc și nici unghiul nu era cel bun în mașină, acum, aici la masă, față în față e altceva.

- Tu ești la fel de tânără și frumoasă.

- Am vopsele bune. Să fim serioși, am urme ale timpului întipărite în mine, aș zice, spre a fi mai adevărată în ce-ți spun, săpate adânc.

- Am comandat câte un păstrăv, mi s-a părut că n-ai ales întâmplător motelul la care ne aflăm, știi tu ora aceea petrecută într-o cameră, undeva în afara orașului la o păstrăvărie, unde nu ne-am dus să mâncăm, era prea mare luxul, ci să fim doar noi doi singuri pentru șizeci de minute. O colegă de-a mea, Kuki parcă, pe numele ei de alint, avea o soră recepționeră, care ne-a găzduit într-o cameră ce fusese plătită de cineva. Spre bucuria noastră omul o părăsise mai devreme. Cu gândul la ora aceea am tras aici, nu-i așa, e un han mai degrabă locul la care ne aflăm?

- Poate n-o să mă crezi, dar motivul alegerii mele este unul singur, mi-e foame rău. Tu văd că-ți amintești doar orele noastre de dragoste, dar noi mai și vorbeam, schimbam idei.

- Poate la seminarii, când eram singuri vorbeam mai ales despre ceea ce simțeam, trăiam mai mult prin senzații, ele sunt cele care m-au durut mai mult reamintindu-mi-le.

- De ce să te doară, ai renunțat de bunăvoie la ele.

- Nu, nu de bună voie, dacă vrei îți pot explica, e un loc tihnit, suntem aproape singuri, fără martori, ar fi potrivită o spovedanie, o primești?

- Nu. Capitolul e încheiat. M-am răzgândit, nu mai vreau să văd nici pajiștea potopită cândva de grindină nu-mi fac bine evocările, nu le vreau, hai să vorbim despre păstrăvi, chiar acum vin, poftă bună. Să nu-mi spui că ai și aici o prietenă cu numele Kuki, ce-i cu cheia de pe tavă, nu țin minte să fi comandat mâncare în cameră.

- Am făcut-o eu. În sfârșit ne putem permite acest neânsemnat capriciu, ce părea cândva, demult un lux de neatins. E o mică revanșă, a amândurora, nu mă refuza, te rog.

- Bine. Fie.

- Desert doriți?

O față oacheșă, nălțuță și foarte curioasă întredeschise ușa încet, cu precauție. Dădură din cap amândoi în semn de refuz

- Dar o cafea?

- Cafea, da.

- După acea plecăm imediat. S-a făcut târziu.

- Daiana, hai să rămânem până dimineață.

- Nu, nu pot, și-apoi chiar n-am niciun chef de vreun desert, dacă înțelegi ce vreau să spun.

- Vreau doar să te țin în brațe și să te respir, mi-e dor de aroma trupului tău.

- Și mie mi-a fost. Te-a interesat cumva acest mic amănunt, adulmecam ca un câine părăsit în drum o cămașă. Dacă vrei îți pot da un șal să faci la fel, nici nu știi ce umilit te simți, întrebându-te de ce să te fi ales cu atât de puțin când ai dat totul. Vreau acasă!

- Lipsesc doar o clipă și plecăm.

Daiana întinse mașinal mâna, apucă telefonul cu gând să-și anunțe consortul că în câteva ore va fi acasă. Avea un mesaj. Îl citi din ce în ce mai nedumerită: „Te-am sunat de câteva ori, n-ai răspuns, înseamnă că ai motive întemeiate. S-a întâmplat ceva cu mama ta? Anunță-mă! Te-am căutat să-ți reamintesc să nu uiți de cărucior. Adă-mi un pliant, îl studiem împreună și vedem dacă-l comandăm sau nu. Mi-e dor de tine”.

Mama... căruciorul... s-a dumirit repede. Încurcase telefoanele. Erau absolut identice. Era furioasă. Nu se aștepta să reacționeze astfel sau poate da, tocmai de aceea nu

dorise explicații, se temea că rana nu era de tot închisă. Doamne, după atâția ani, e penibilă, dacă nici acum nu pleacă e jalnică de tot.

- Petru mă grăbesc, ar trebui s-o faci și tu, tocmai am aflat că ai ori, mă rog, aștepți un copil, nu uita pliantul, nu uita căruciorul, hai, grăbește-te.

- Nu înțeleg nimic, n-aștept nici un copil, ai dreptul să fii supărată pe mine, dar ce spui e absurd, explică-te.

- Am încurcat telefoanele. Am citit un mesaj, ce credeam că-mi este adresat și în care erai rugat să te ocupi de procurarea unui cărucior. Dacă mai faci copii ești încă tânăr, cu tot părul alb cu care vrei să ne păcălești. Felicitări.

- Un cărucior pentru o persoană cu handicap sever: soția mea.

Daiana se lăsa pe scaun vizibil tulburată. Ce zi, Doamne, ce zi! Atâtea emoții greu de gestionat. Bău pe nerăsuflăte un pahar cu apă și se întinse pe pat cu mâna peste inima prea grăbită. Deschise nervos micuța ei geantă de umăr și înghiți o pastilă

- Îmi va fi bine imediat. Nu te îngrijora.

Petru se întinse pe patul alăturat și-i mângâia timid mâna cu care-și domolea pulsul prea accelerat. Avea o privire speriată, îi păsa de ea, încă îi mai păsa și deși știa că e târziu, mult prea târziu, gândul o înduioșă și-i zâmbi.

- Te recunosc, te recunosc Daiana, ai pentru prima dată de când te-am revăzut zâmbetul fetei de care m-am îndrăgostit pe veci.

- Nu folosi cuvinte mari, nu mai cred în ele.

- Nu te-am părăsit de fapt nicicând, am plecat de lângă tine pentru că am nenorocit un om, soția mea, pe care n-o puteam lăsa așa, în voia soartei, fără să mă simt un ticălos. Am încercat să uit de noi, pentru a salva o altă femeie în al cărei destin am intrat brutal. Era într-o toamnă, în ultimul an al studenției mele, mama mă chema urgent acasă, „mi-am fracturat un picior”, plângea „nu mă descurc cu mersul la spital și cele ce urmează”. „N-am cum, mamă”, i-am spus „până mâine nu găsesc vreun mijloc de transport”. „Vine fata vecinei cu mașina, am vorbit cu ea, te ia de la cămin, ajungeti până deseară, te implor, nu mă lăsa”. Am făcut întocmai. Fata, vrei să știi cum o cheamă, nu, bine, m-a luat cu mașina proprie și-am pornit-o glonț spre mama. Eu n-aveam mașină, dar, după cum bine știi îmi luasem permisul de conducere. Era la mine. Mă gândeam s-o scutesc pe însoțitoarea mea de oboseala drumului. Ea a refuzat, m-a întrebat cât timp am șofat, doi ani i-am spus, mințind, desigur, mă simțeam teribil de obligat să fac și eu ceva util și tragedia s-a produs. Am făcut o depășire riscantă și ne-am ciocnit frontal cu o mașină ce venea pe partea de drum, pe care eu nu aveam ce căuta. Ce a urmat nu e de povestit, nu ție, nu acum, nu vreau să te sperii, abia te-ai mai calmat puțin, nu? Eu sunt după cum vezi întreg după luni nesfârșite de îngrijiri medicale, nepedepsit pentru că am fost iertat de victima ce a rămas pentru totdeauna într-un scaun cu rotile, alături însă de mine ca soț. Nu m-am iertat niciodată nici pentru despărțirea brutală de tine, nici pentru drama produsă, din inconștientă, ce nu mi-a fost nicicând reproșată, poate tocmai de aceea chinul meu e de nesuportat. N-am găsit puterea să-ți spun atunci ce mi s-a întâmplat, apoi mi s-a părut că e mai bine pentru toată lumea să las lucrurile să curgă în voia lor, nu vroiam mila nimănui, nici consolările cuiva. Nu m-am gândit, recunosc, la suferința ta, era prea multă în mine și în jurul meu, iartă-mă!

- E în ordine, totul e în ordine, nu te mai zbuciuma. Strânge-mă în brațe și leagă-mă sunt atât de speriată Petru, atât de speriată.

- Lasă, a trecut totul, acum e bine, zici că ai alături un om bun, devotat, să luăm Daiana zilele și noaptele cum vin, nu mai fi tristă, nu plânge, te rog, nu suport. Uite ia cămașa mea, cuibărește-te cu totul, n-are carouri dar ți le pot desena, ce zici? Cum stai cu pulsul, te-ai mai liniștit, am eu o metodă infailibilă de a alunga stresul. Ești speriată mai mult decât ar trebui, ai tu vreun alt motiv, mie îmi poți spune, e noaptea adevărului, dar dacă nu simți nevoia să vorbești, te înțeleg. Știi că te înțeleg, nu? Ai adormit? Te-a învins ziua asta lungă, celelalte îți vor fi poate mai ușoare, acum, după ce ai aflat că femeia vieții mele ești tu și că păcătuiesc în fiecare minut gândindu-mă la tine, sunt un nerecunoscător, nu răspund cu aceeași măsură afecțiunii ce o primesc acasă, e bine c-ai scăpat de mine, nici nu știi cât de norocoasă ești.

Era încă întuneric când au pornit înapoi, spre orașul tinereții lor Au tăcut tot timpul. Nu mai era nimic de spus. Se simțeau ca doi răniți ce nu-și puteau obloji propriile răni, necum să-l ajute pe celălalt.

- Ajungi la timp, după vizita de dimineață, sper că mama ta e mai bine.

- Daiana!

- Te-am iertat, dacă asta vrei să mă întrebi, îmi pare doar nespus de rău pentru amândoi.

- Noi doi, Daiana, inseparabilii.

- Da, da, știu, rămas bun, sigur că te sărut dacă vrei, lasă-mă aici, sunt aproape de casă, mă descurc.

Mașina se urni cu greu. Daiana refuză să privească în urma ei. Își scoase telefonul din nelipsita-i geantă de umăr și formă numărul jumătății ei de fiecare zi.

-Da, sunt întreagă, adică ce gest necugetat să fac, am lipsit puțin din viața mea să-mi pun în ordine niște gânduri, ai primit analizele medicale, nu, nu le știu, dar le intuiesc,las-că vorbim imediat, te-a sunat medicul, i-am spus să nu te sperie, știi că sunt pregătită, hai nu fă o dramă mai mare decât merită, eu nu mă tem, mi-ai promis să mă ții strâns de mână, te-ai răzgândit cumva, nu, atunci ne-am înțeles. Subiect închis. Vin repede. Așteaptă-mă!

(Din volumul *Umbra Îngerului, povestiri*, Editura Risoprint, Cluj-Napoca, 2013)